

Нові видання України: Бібліографічний покажчик книг і брошур. Надає оперативну бібліографічну інформацію про книжкові видання, що надійшли до Книжкової палати України.

Друк України...: Збірник. Містить основні показники, що характеризують видавничу діяльність в Україні за певний рік. Наводяться відомості про випуск книг і брошур за тематичними розділами та розділами цільового призначення. Подано інформацію за основними видами видавничої продукції.

Друковані засоби масової інформації. Довідник. Містить інформаційні відомості про періодичні та продовжувані видання: газети, збірники, бюлетені, бібліографічні видання та календарі книжкового типу, що видані в Україні й пройшли державну бібліографічну реєстрацію.

Літопис книг: Містить поточну інформацію про книги і брошури всіх галузей в т.ч. з мистецтва, що виходять в Україні.

В «Літописі...» дається детальний аналіз неперіодичних видань з мистецтва всіх видів і типів: офіційно-документальних, наукових, науково-популярних, професійно-виробничих, навчальних, довідкових, інформаційних, художніх, видань для дітей та юнацтва.

Ефективність такої систематизованої інформації значно вища, ніж вибірккові відомості про твори друку з мистецтва, розповсюджені по різних професійних і масових часописах і газетах. Така інформація про видання з мистецтва забезпечується у довідковому апараті, доданого до кожного покажчика, а також чітким групуванням бібліографічного матеріалу даної тематики за міжнародною системою класифікації творів друку «Універсальна десяткова класифікація», що охоплює всі галузі людських знань.

Популяризація документовидань мистецької тематики опосередковано впливає на сучасний стан та перспективи розвитку видавничої галузі у сфері мистецтва, на майбутні тиражі й обсяг продажу продукції видавництва України.

Світлана Семенко, Тетяна Ніколашина
м. Полтава

ПРОБЛЕМА ФОРМУВАННЯ РЕПУТАЦІЇ ПЕРІОДИЧНОГО ВИДАННЯ В РЕЦЕПЦІЇ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Леся Українка була відвертим і вимогливим критиком української преси, що засвідчують її влучні, хоча почасти й суб'єктивні, характеристики періодичних видань того часу, вона вміла підмічати такі деталі, які залишалися поза увагою багатьох дослідників національної преси. Леся Українка скрупульозно слідкувала за новими пресовими виданнями по обидва боки Дніпра і прагнула самотужки студіювати тематично-змістове наповнення кожного, щоб мати уявлення чи підходить це видання для виголошення українських питань.

Публіцистка дбала про змістову й стилістичну довершеність національних видань у відстоюванні свого українського «Я», закликала редакторів й упорядників української періодики уникати «стереотипів російської публіцистики», привчатися до «народної української фрази», позбуватися абстрактного викладу, наповнюючи основний текст фактами з

українського суспільно-політичного й культурного життя. Вона сміливо викриває російську імперську політику супроти молодшої української наддніпрянської преси початку ХХ століття, яка й у подальші роки тоталітарного режиму гальмувала розвій національної періодики: репресії проти видавців і редакторів, періодичні погроми в редакціях національних виданнях, нав'язування синдрому меншовартості.

Характеристика україномовних видань не була у Лесі Українки статичною, вона трансформувалася адекватно до зміни політики редакцій щодо національного питання. Леся Українка скрупульозно підходила до вибору періодичного журналу, з яким планувала співпрацювати, уважно вивчаючи їх редакційну політику, співвідносячи їх програмові принципи зі своїми світоглядними переконаннями. Так, вона чесно вмотивовує Осипу Маковею свою відмову працювати, в редактованому ним львівському виданні «Народна часопись»: «З Ваших слів про неї я не набралась великого довір'я до цього офіційного органу. Бувши у Відні, я бачила перші числа цієї часописі – вони мені не сподобались, мені здалось, що редакція грає в ляльки з народом...» [1, с. 180].

Дбаючи про високий рівень й авторитет української періодики, у листах до пресових діячів публіцистка висловлювала раціональні поради щодо редакційної політики національних видань. Так, у листі до Олени Пчілки, вона радить накопичити для ініційованого І. Франком жіночого збірника «Перший вінок» достатню кількість матеріалу, щоб «не гаючись випускати випуск за випуском, не чекаючи, звичайно, поки попередні випуски розійдуться», разом з тим Леся Українка переконана, що в цій справі вартувало б «об'явити пренумерату на всі випуски разом і на кожний окремо, то, може би, скоріше і краще розходилося, а щодо «поваги», то так, може, ще й поважніше вийде» [2, с. 95].

Таким чином, журналістичкознавчі настанови Лесі Українки й до сьогодні залишаються актуальними для творців національного медійного поля, особливо злободенними залишаються її вимога для українських журналістів – ретельно вивчати й засвоювати світовий досвід журналістики, який би сприяв підвищенню репутації національної преси.

Джерела та література

1. Косач-Кривнюк О. Леся Українка: хронологія життя і творчості / Ольга Косач-Кривнюк. – Нью-Йорк, 1970. – 999 с.
2. Українка Леся. Зібрання творів : у 12 т. / Леся Українка. – К. : Наук. думка, 1978. – Т. 10. – 544с.

Ірина Акіншина
м. Луганськ

ПРЕСА ПЕРІОДУ ОКУПАЦІЇ 1941–1943 РР. ПРО СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО СХОДУ УКРАЇНИ

Преса, виконуючи свою інформаційну функцію, завжди відбиває хід соціальних, економічних, культурних процесів, які відбуваються в той чи інший час у тій чи іншій країні. Необхідність широкого й глибинного дослідження періодики 1941 – 1943 рр. у східному регіоні України